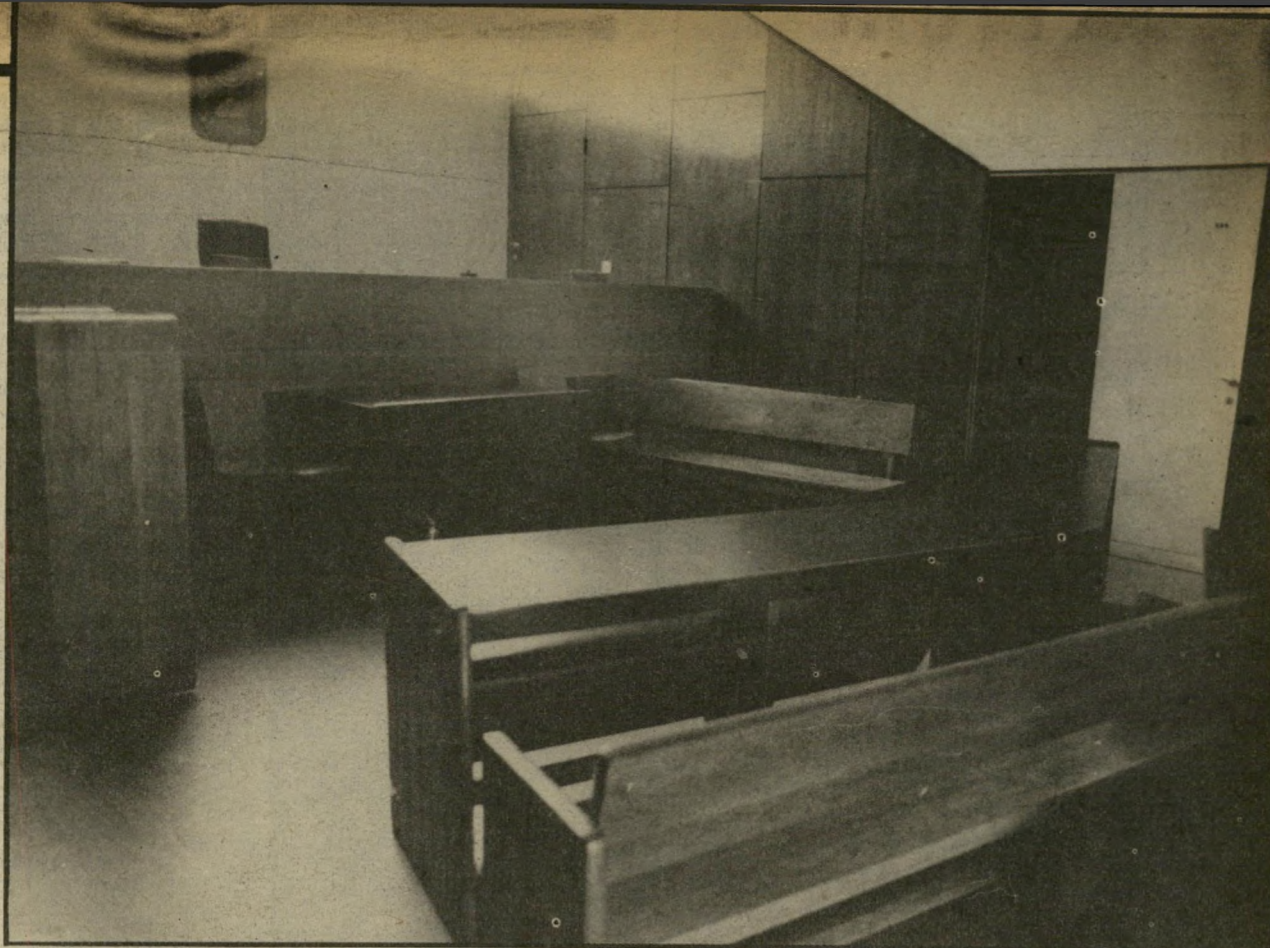

הם גססו כליכך הרבה זמן. שאיש כמעט לא הרגיש כאשר מתו. הקהל הת-יגל במשך שנה תמימה לשירות גרוע ב-בתי-המישפט. בתחילה קיצצו העובדים כשעות-הקבלה, לא הביאו תיקים לשופ-טים והחמיצו פנים לעורכי-הדין. אבל אחר-כך הפכה השביתה מוחלטת. משמרות של פקידים הקימו בריקאות בכניסה לבית-המישפט, הם תלו כרזות-ענק בהיכל-המישפט בתל-אביב, ומנעו את הכניסה ל-אולמות המישפט מכל אדם.

כדי להמחיש את איומם לסגור כליל את בתי-המישפט, הביאו העובדים ארוך-מתים למרכז בית-המישפט, כיסו אותו בשחורים וכתבו מעליו: "כאן נקבר הצדק". רק מאמצים בלתי-נלאים של שר-המישפט טים והנהלת בתי-המישפט הביאו להפוגה בשביתה. אחר-כך החלה הפגרה, ואיש כמעט לא נזקק לשירותי בית-המישפט. מעצרים ועררים על מעצר נשמעו לפי תקנות-הירום שהוציא שר-המישפט. בקי-שות דחוקות ותביעות למוגנות זמניים נשמעו גם הן, אך המצב כבר היה חמור. מפעם לפעם השתחרר עציר, כיוון שעברו יותר משישים יום מאז הגשת כתב-האישום נגדו ולא נערכה הקראתו לפניו. עצירים, שישבו תקופות ארוכות, ביקשו עיון מחדש במעצרים, כיוון שבגלל השביתה לא נראה מועד מישפטם אפילו באופק הרחוק.

אנשים, המחכים שנים לפסק-דין בעניין תביעת נזיקין או תביעת-חוב, התייאשו מלקבל אי-פעם תרופה מישפטית. אבל שר-המישפט טים אמר, שהמערכת מתפקדת, וכולם האמינו לו. היחיד שצפה את העתיד היה נשיא בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, השופט בנימין כהן. כנביא-זעם קדמון קם וזעק אל מול הטלוויזיה, כי בתי-המישפט מתמוטטים ואנדרלמוסיה תבוא במקומם.

סיפור בדיוני אשר עומד להתרחש:

היום שבו מת

בית המישפט

אך איש לא שמע לו. מלבד כמה שופטים, היתה כל המדינה אדישה לגמרי לגורל מערכת-המישפט.

"אין דין"

"ואין דיין"

כאשר שכתה ארבע סערה הארץ, כיוון שהיו אנשים ממורמרים, שנסיר עתם לחולל נמנעה או נדחתה, והם הקימו קול זעקה. היו גם עיתונאים שרצו לנסוע ושכתבו, כדי להפעיל את המטוסים. אבל בתי-המישפט לא לחצו לאיש. וכך ביום אחד של שלהי-הקיץ הם גורעו.

אולמות המישפט נסגרו, מיווג האוויר כבה, המעליות שבתו מפעולתן והדלת הראשית להיכל-המישפט ננעלה על בריח. על השער כתבו העובדים: "אין דין ואין דיין, ואיש הטוב בעיניו יעשה".

הראשונים שניצלו את המצב החדש היו העצירים בתחנות-המישטרה. כיוון שלפי החוק אין להחזיקם במעצר יותר מ-48 שעות בלי להביאם לפני שופט להארכת מעצר, הם שוחררו אחד אחרי השני בתום שתי יממות, וחזרו לביתם שמחים וטובי-לב. העוגש על כל עבירה היה מעתה מעצר של 48 שעות, התרופה היחידה שנותרה נגד העבריינות.

בבתי-הסוהר החלה תסיסה. עבריינים, שעברו שישים היום ולא הוקרא להם כתב-האישום, דרשו להשתחרר, הרי כך כתוב בחוק. אולם הסוהרים צחקו, "היכן פקודת-שיחרור משופט ז'?" הם שאלו, ונעלו את דלתות המאסם. מי שלא שוחרר אחרי שני שליש מאסרו על-ידי הוועדה לעיון בעונש, רצה לפנות לבג"ץ, אבל לא היה למי לפנות, והדרך היחידה להשתחרר

המעליות והפסיקו את מיווג-האוויר, ולא סיפקו לשופטים תיקים ושירותים. ההיכל התרוקן ממבקרים, ורק ילד קטן שיחק שם קלאס. הפתרון שנשאר לבסוף היה: למכור את המקום לשופטים.

הורגשה בבתי-המישפט שנה שלימה. לאט-לאט גסט התיכל, הפקידים הקימו בריקאות, הציבו ארון מתים באולם הכניסה. אחר כך עצרו את

סוף העונה